

Puneți nădejdea în Domnul (O Cântare a treptelor)

Text biblic : Psalm 130

Versetul de aur

Israele, pune-ți nădejdea în Domnul, căci la Domnul este îndurarea și la El este belșug de răscumpărare! Psalm 130:7

Introducere

Psalmul 130 este o rugăciune scurtă dar acoperă mult teren. Începe- printr-o rugăciune din adâncul pământului în care Psalmistul cere lui Dumnezeu să-i asculte glasul. În acest psalm, accentul nu cade pe forțele exterioare, teribile, ci tocmai pe păcatul uman. Teroarea cu care se confruntă psalmistul provine din tendința umană de a da posibilitate răului din noi de a ne învinge. Psalmul 130 face parte dintr-un grup mai mare de palmi numiți Cântare a treptelor.

Psalmul 130 face o tranziție de la o atitudine de disperare (v. 1) la una de încredere supremă în lucrarea mântuitoare a lui Dumnezeu (v. 7-8). Când cel ce se roagă se concentrează asupra suferinței sale personale, frica și tristețea pot depăși credința. Dar când concentrarea lui se îndreaptă spre puterea lui Dumnezeu de a mântui și spre speranța de care se va bucura întregul popor, starea de spirit se poate schimba în speranță.

Psalmul 130 începe cu un strigăt către Dumnezeu, așa cum fac majoritatea plângerilor. Aici atitudinea este una de nevoie profundă și așteptare de ajutor. Psalmul 130 pare o plângere foarte condensată care se transformă în ceva cu totul diferit.

Contextul lecției

I. O Chemare a lui Dumnezeu (Psalm 130)

A. Ascultă-mă Doamne (v1)

Asemenea lui Iona care se roagă din pânțelele peștelui (Iona 2:2-5), Psalmistul vorbește aici metaforic despre coborârea în locașul morții.

De acolo, psalmistul se adresează acum lui Dumnezeu în speranța de a fi ascultat și mântuit (comparați cu Psalmul 49:15). O cerere care i-a cerut lui Dumnezeu să-l asculte este exprimată în multe dintre cântările lui David (Ps 4:1; 55:1-2; 61:1; 86:1; 141:1). Acest Psalm nu este atribuit lui David. Dar fiecare exemplu împărtășește ideea că Dumnezeu va asculta rugăciunea, că ființele umane ar trebui să caute fața lui Dumnezeu și că fiecare persoană care se roagă poate face acest lucru de unul singur sau în compania altora (Ps 130:7-8).

Cu toate că Dumnezeu știe toate cererile noastre psalmistul se așteaptă ca Dumnezeu să dorească să asculte cererile sincere de ajutor și să răspundă cu rapiditate și compasiune.

B. Dumnezeu iartă (v 3-4)

Psalmistul exprimă mila lui Dumnezeu sub forma unei întrebări, parcă pentru a-i aminti de alegerea sa de a arăta milă. Dacă Dumnezeu ar decide să numere păcatele, nicio persoană nu ar putea fi considerată iertată (Ps 14:2-3; Ecl 7:20; Rom 3:10-12).

Psalmistul prezintă faptul că la Dumnezeu este iertarea, și că puternicia lui este de temut între oameni.

Făcând apel la mila lui Dumnezeu, persoana care se roagă se angajează la o schimbare a vieții de păcat (Rom 2:4).

C. Sufletul meu așteaptă pe Domnul (v 5-6)

Prin faptul că Psalmistul spune: sufletul meu nădăjduiește în Domnul, anticipează lucrarea mântuitoare a lui Dumnezeu cu fiecare fibră a ființei sale. Credința Psalmistului implică o viziune a unui viitor în care problemele momentului găsesc o soluție.

A nădăjduii este un sinonim pentru așteptarea lui Dumnezeu (Ps 130:5a). Nu nădăjduim niciodată în zadar când ne punem speranța în promisiunile Lui. Cuvântul lui Dumnezeu se referă aici, nu la lege, așa cum ar fi, ci la promisiunea Lui de mântuire dată mai întâi lui Avram (Geneza 12:2-3), care devine punctul central al vieții persoanei credincioase. Având încredere în această promisiune, modelează comportamentul pentru toată viața.

II. O Invitație pentru Israel (Psalm 130:7-8)

A. Speranța în Dumnezeu (v 7)

În ultimele două versete, psalmul își schimbă atenția de psalmist la o întreaga comunitate. Răscumpărarea nu implică o opresiune politică, ci oprimarea păcatului uman în toate formele lui. Psalmul anticipează că Dumnezeu acționează pentru a elibera pe Israel de puterea păcatului. Această răscumpărare este împlinirea supremă a vechiului legământ al lui Dumnezeu.

B. Primirea Răscumpărării (v 8)

Există o legătură strânsă între experiența individului și proclamația comunității. Poporul lui Israel a fost comunitatea pe care Dumnezeu a izbăvit-o de rău în toate manifestările lui, a cărei descendenți spirituali suntem noi. Oamenii au anunțat și au celebrat vestea bună pentru că a avut loc o astfel de eliberare (Exodul 15) și au căutat să știe mai mult de ea. Și, desigur, această veste bună se aplică și bisericii, comunității de evrei și neamuri în Israel (Romani 9-11). De asemenea, experimentăm, atât ca indivizi, cât și ca comunitate, puterea iertării lui Dumnezeu, pe care o imitam în relațiile noastre cu ceilalți.

CONCLUZII

Psalmul 130 vorbește despre credința care implică așteptarea ca harul lui Dumnezeu să se facă cunoscut nouă. Într-un astfel de timp, persoana poate să se îndoiască de capacitatea sau dorința lui Dumnezeu de a salva, să pună la îndoială integritatea altor ființe umane și chiar să-și piardă respectul de sine. Așteptarea mântuirii provoacă fiecare fibră a ființei umane.

Totuși, această provocare în sine întărește credința pe termen lung. După cum arată clar acest psalm, încrederea în Dumnezeu nu vine fără îndoieli. Va asculta Dumnezeu? Credința biblică nu este o atitudine Pollyanna cu privire la viață. Este realistă și sinceră despre greutățile pe care s-ar putea să le avem. Provocările spirituale cu care ne confruntăm devin oportunități pentru har.

Ca parte a unei comunități de călători pe acest pământ care caută prezența lui Dumnezeu, persoana credincioasă poate vorbi cu Dumnezeu chiar și în cele mai sperate momente ale vieții. Dumnezeu nu se zgârcește cu actele care vor aduce beneficii ființelor umane, ci mai degrabă se angajează frecvent în ele. Închinarea în comunitate ne amintește de faptele mărețe ale lui Dumnezeu. Fie ca noi, în momentele noastre cele mai întunecate și în strânsoarea păcatelor care nu vor să ne lase, să strigăm către Dumnezeul nostru și să

Ce trebuie să memorăm: Credința celebrează speranța noastră în iertarea lui Dumnezeu și îi cheamă și pe alții să facă același lucru.